

Arrest

nr. 350 047 van 8 juli 2026
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op respectievelijk 14 januari 2025 en 18 april 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van respectievelijk 9 december 2024 en 13 maart 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 28 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat C. HERSENS in de zaak met rolnummer RvV X en *loco* advocaat M. WARLOP in de zaak met rolnummer RvV X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. De eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 331 247, is de echtgenoot van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 337 392. De verzoekende partijen baseren zich in hoofdzaak op dezelfde vluchtmotieven, ten aanzien waarvan in de bestreden beslissingen dezelfde weigeringsmotieven zijn uiteengezet. De

uiteenzetting van het middel is in beide verzoekschriften inhoudelijk gelijk, op de bijkomende argumentatie met betrekking tot verzoeksters eigen motieven na. Gelet op het voorgaande moeten de twee zaken omwille van hun onderlinge verknochtheid worden samengevoegd.

1.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Oud artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de beroepen gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota's met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.3. De verwerende partij heeft middels haar nota's van respectievelijk 31 januari 2025 en 8 mei 2025 de Raad verzocht om onderhavige zaken te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van oud artikel 39/73-2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Krachtens oud artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet worden de verzoekende partijen geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maken.

Verzoekster heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 21 mei 2025 gemeld dat ze bezwaar maakt tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier verzoekster, stuk 7).

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in oud artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegevens van de zaken

2.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 september 2022 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 24 oktober 2022 om internationale bescherming. Op 9 december 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 11 december 2024 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, D(...) P(...) J(...) A(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op (...)1996. U bent geboren in de Colombiaanse hoofdstad Bogota en verhuisde later met uw gezinsleden naar Oporapa, behorend tot het Colombiaanse departement Huila. In 2005 werden jullie ontheemd en jullie keerden terug naar Bogota, waar u woonde tot aan uw vertrek uit Colombia. In Colombia behaalde u een technisch diploma bedrijfsbeheer. U deed stage bij 'Laboratorio bio pas' en werkte daarna nog voor een orthodontistenpraktijk en een elektriciteitsbedrijf. Sinds 2017 heeft u een relatie met Maria C(...) D(...) D(...) (CG: (...); O.V. (...)) en sinds 2022 wonen u en haar twee kinderen, P(...) D(...) S(...) F(...) (°(...)) & P(...) D(...) L(...) (°(...)), samen. Uw moeder, P(...) C(...) S(...) P(...) (CG: (...); OV: (...)), overleed op (...) april 2023 aan de gevolgen van maagkanker. Uw vader D(...) R(...) L(...) F(...) (CG: (...); OV: (...)) en uw zus D(...) P(...) M(...) F(...) (CG: (...); OV: (...)) bevinden zich eveneens in België.

Na de ontheemding in Huila, door leden van de FARC, keerde u met uw familie terug naar Bogota. In Bogota had uw moeder een klein winkeltje. Op een dag, ergens in 2021, kwam een onbekend persoon naar de winkel van uw moeder en deze gedroeg zich vreemd en vertelde haar dat ze een mooie winkel had. Later, op

een andere dag, werd uw vader onderweg naar huis aangevallen door FARC-leden. Uw vader werd toen geslagen en aan een paal vastgebonden. Naar aanleiding van dit incident verhuisde uw moeder haar winkel en diende ze een klacht in omwille van de aanval op uw vader. Echter werd niks gedaan met deze klacht. Later, rond 15 februari 2022, werd uw partner M(...) C(...) op straat aangevallen. De aanvallers sloegen haar en bedreigden haar met een pistool. Uw partner werd verteld door hen dat dit een bedreiging was voor de hele familie. Na dit incident diende u ook een klacht in, alsook verhuisde u met uw partner naar het huis van haar vader. Rond 30 augustus 2022 kwamen twee mannen op een brommer naar het huis waar jullie op dat moment woonden en deze vroegen aan uw schoonbroer, die daar eveneens inwoonde, waar u en uw partner waren. Uw schoonbroer vertelde u wat er was gebeurd en dezelfde dag nog verhuisde u met uw partner naar het huis van haar moeder. Eenmaal daar werd u gebeld door uw eigen moeder. Uw moeder vertelde dat er twee mannen, die betrokken waren bij de ontheemding in 2005, naar haar zaak waren gekomen en bedreigingen hadden geuit. Hierna werd besloten om Colombia te verlaten. Ongeveer een week later verlieten u en uw ouders Colombia. Uw partner bleef nog wat langer in Colombia om enkele documenten in orde te brengen, zodoende haar kinderen te kunnen meenemen uit Colombia.

U verliet Colombia op 28 september 2022 en reisde per vliegtuig naar België waar u op 29 september 2022 toekwam. Op 24 oktober 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

In geval van terugkeer naar Colombia vreest u dat u, uw partner, uw stiefkinderen en uw vader gedood zullen worden.

Uw zus beriep zich op andere asielmotieven, op 27 september 2024 werd door het CGVS beslist dat ze geen nood had aan internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor (allemaal fotokopieën): Uw paspoort, de klacht die werd ingediend door uw moeder, bewijs van de klacht ingediend door uw partner, documenten ter staving van jullie ontheemding, een uittreksel uit het strafregister, getuigschriften van de door u genoten opleidingen, foto's van een winkel, het medisch dossier van uw vader, certificaten met betrekking tot uw werk in Colombia en het vliegtuigticket waarmee u naar Amsterdam bent gevlogen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat uw familie gevisieerd werd in Colombia. Zo zouden uw moeder, vader en partner belaagd, bedreigd en aangevallen geweest zijn waardoor jullie besloten Colombia te ontvluchten. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo bent u er vooreerst niet in geslaagd om eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot hetgeen gebeurd zou zijn in Colombia. Het mag onder meer de nodige verbazing wekken dat u bij de Dienst Vreemdelingen zaken, op 28 april 2023, geen flauw benul had door welke guerrillagroep jullie gedwongen ontheemd werden in 2005 (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans blijkt uit uw meest recente verklaringen dat jullie ontheemd werden door de FARC, een grote organisatie die daarvoor geld vroegen aan de mensen en hun bezittingen in beslag namen (CGVS, p. 3, 9). Dat u dit ten tijde van uw interview bij de DVZ niet wist mag vreemd heten daar u jullie huidige problemen linkt aan de FARC. Zo zou uw moeder een persoon buiten haar winkel herkend hebben als iemand die jullie destijds in Oporapa aanviel en uw vader zou meegenomen geweest zijn door personen van de FARC (CGVS, p. 9, 10, 14). Bijgevolg is het opmerkelijk, en tevens weinig doorleefd, dat u geenszins kon verduidelijken wie u precies vreesde in Colombia ten tijde van uw onderhoud bij de DVZ.

Daarnaast is het frappant dat u er allesbehalve in geslaagd bent coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot wanneer wat gebeurd is in Colombia. U verklaarde namelijk bij de DVZ, op 28 april 2023, dat uw papa ongeveer vijf jaar daarvoor, zijnde dus rond 2018, ontvoerd en vastgebonden werd door onbekenden. Daarna zouden jullie verhuisd zijn naar de buurt San Francisco in Bogota waar jullie geen problemen kenden totdat een man ongeveer vier jaar daarvoor, rond 2019, uw moeder kwam feliciteren met haar zaak. Drie dagen na dit voorval zou uw partner aangevallen en geslagen geweest zijn op straat, alsook zou ze toen gezegd geweest zijn dat dit een waarschuwing was voor heel de familie. Ten gevolge van dit incident besloten uw moeder en partner een klacht in te dienen. U en uw partner verhuisden dan naar het huis van uw schoonvader maar hier kwamen toen mannen langs die jullie zochten, waardoor jullie besloten terug naar het huis van uw moeder te gaan. Enkele dagen later werd een pamflet onder de deur van uw ouders hun huis geschoven. In dit pamflet, wat afgeleverd werd op 4 september 2022, stond dat jullie moesten vertrekken of anders vermoord zouden worden. Hierna besloten jullie met de volledige familie te vertrekken uit Colombia (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5).

Voorgaande door u geschetste gang valt echter niet te rijmen met uw huidige verklaringen. Zo blijkt onder meer dat uw familie, nadat jullie naar Bogota verhuisd waren, pas problemen begon te krijgen in 2021 (CGVS, p. 9). Dat u aanvankelijk liet optekenen reeds rond 2018 problemen gekregen te hebben is dan ook weinig ernstig (zie supra).

Echter nog verbazingwekkender is de vaststelling dat u aanvankelijk verklaarde dat uw vader werd ontvoerd en vastgebonden door onbekenden en dat pas daarna, een jaar later en nadat jullie verhuisd waren, uw moeder benaderd werd door een man die haar feliciteerde met haar zaak (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans blijkt uit uw meest recente verklaringen dat uw moeder eerst benaderd werd in haar zaak door een vreemd figuur en dat uw vader pas daarna, “op een dag”, werd aangevallen door mannen van de FARC en vastgebonden werd aan een paal (CGVS, p. 8, 10). Dat u er zelfs niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot welk incident eerst plaatsvond is merkwaardig. Alsook is het opvallend dat u nu wel weet te vertellen dat de FARC achter deze aanval zitten, iets wat u aanvankelijk niet kon (zie supra).

Ook uw verklaringen aangaande wanneer uw partner aangevallen geweest zou zijn valt niet te rijmen met de tijdsduiding die u liet optekenen bij de DVZ. Zo stelt u nu dat uw partner een jaar na de aanval op uw vader werd aangevallen (CGVS, p. 12). Nochtans verklaarde u bij de DVZ dat uw partner reeds een drietal dagen nadat uw moeder gefeliciteerd werd met haar winkel werd aangevallen op straat (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Gelet op voorgaande verklaringen houdt dit allesbehalve steek.

Voorts mag het ook ten stelligste verbazen dat er tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op geen enkel moment sprake was van het pamflet, totdat de Protection Officer hiernaar vroeg. Toen verklaarde u dat er inderdaad nog een pamflet werd geleverd bij uw schoonvader thuis waarin stond dat het een bedreiging was voor heel de familie (CGVS, p. 13). Echter valt deze verklaring van u ook niet te rijmen met hetgeen u verklaarde bij de DVZ. Zo bleek immers dat het pamflet onder de deur van uw ouders hun huis werd geschoven en dat daarin stond dat jullie moesten vertrekken of vermoord zouden worden (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Van een pamflet dat geleverd werd bij uw schoonvader thuis was toen geen enkele sprake.

Dat u dit pamflet bovendien niet kan voorleggen is opmerkelijk indien dit werkelijk bestond. Er kan immers verwacht worden dat u met dergelijke bewijsstukken iets voorzichtiger omgesprongen zou zijn, of toch op zijn minst zou weten wat ermee gebeurd is, in casu quod non (CGVS, p. 13).

Het CGVS dient u erop te wijzen dat voorgaande vaststellingen reeds op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan immers van een goedgeschoolde Colombiaan verwacht worden dat deze zijn problemen op eenduidige en coherente wijze kan uiteenzetten (CGVS, p. 4; Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Dat u dit klaarblijkelijk niet kan doet dan ook veeleer vermoeden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Dat u moeilijk zaken kan duiden in de tijd kan in casu niet dienen om voorgaande bevindingen om te buigen. Zo verwijzen u en uw advocaat naar het gegeven dat u een erg nerveus persoon bent waardoor u naar de psycholoog ging en alles niet meer zo goed weet (CGVS, p. 3, 10-11). Echter legt u op heden geen enkel document voor waaruit zou blijken dat u dermate ernstige geheugenproblemen hebt ten gevolge van uw psychologische toestand (CGVS, p. 3), danig erg dat u zelfs gebeurtenissen niet op chronologische wijze kan duiden in de tijd. Alsook gaf u ten tijde van uw interview bij DVZ op geen enkel moment aan dat u geheugenproblemen hebt, evenmin toen gepolst werd naar eventuele bijzondere procedurele noden (Administratief dossier – Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ).

Los van het voorgaande zijn er nog vaststellingen die geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling zetten. Zo is het merkwaardig dat er soms bijzonder veel tijd tussen verschillende gebeurtenissen zat. Het is immers frappant dat jullie omwille van de ontheemding destijds, in 2005, problemen gekregen zouden hebben in 2021. Niet enkel zit hier ongelooflijk veel tijd tussen, het is daarnaast ook volstrekt onduidelijk waarom leden van de FARC jullie zestien jaar later zouden beginnen lastigvallen in Bogota, hetgeen op maar liefst vijfhonderd kilometer van Oporapa (Huila) ligt. Hier werd u naar gevraagd maar dit kon u evenmin verduidelijken. Zo stelde u niet te weten waarom die FARC-militanten uw familie lastigvallen, dit omdat er geen enkele reden is. U denkt tegelijkertijd wel dat het mogelijks te maken heeft met het gegeven dat uw moeder na de ontheemding een klacht heeft ingediend tegen de FARC. Echter gevraagd naar deze klacht diende u het antwoord schuldig te blijven. Zo weet u enkel te verklaren dat de overheid jullie toen geholpen heeft maar verder weet u niks omdat u toen erg jong was (CGVS, p. 10). Zelfs indien werkelijk een klacht ingediend werd, mag vreemd heten dat jullie na al die jaren nog problemen zouden kennen. Jullie waren immers het slachtoffer in 2005 en dienden zelf intern te vluchten binnen Colombia. Het is dan ook zeer onlogisch dat de FARC alsnog achter jullie aan zouden gaan na al die jaren (CGVS, p. 14).

Bovendien is het weinig logisch dat de personen die jullie belaagden en bedreigden op geen enkel verduidelikten waarom zij jullie bedreigden. Er kan immers verwacht worden dat zij een reden hadden om jullie te bedreigen en deze ook kenbaar zouden maken. Echter blijkt dat zij op geen enkel moment een eis of iets dergelijks uitgedrukt hebben. Zo bleek dat al hun acties gewoon dienden als “bedreigingen voor de familie” (CGVS, p. 11, 12, 13). Dit alles houdt echter weinig steek indien ze werkelijk zo een hekel hebben aan uw familie, zodanig dat ze jullie zestien à zeventien jaar na de feiten nog lastigvallen. In dergelijk geval kan immers verwacht worden dat het niet louter bij waarschuwingen of bij bedreigingen zou blijven indien ze er zestien jaar over deden om jullie op te sporen.

Het document dat u voorlegt betrekking tot de ontheemding betreft trouwens geen klacht. Zo is dit louter een document dat bevestigt dat jullie ontheemd werden in 2005, iets wat op zich niet betwist wordt (Administratief dossier – Groene map, stuk 4).

Dat er ook nog eens een jaar tussen de ontvoering van uw vader en de aanval op uw vrouw zat is eveneens weinig logisch. Zo was er al eens zestien jaar verstreken vooraleer ze uw familie weer konden lastigvallen (zie supra). Dat ze dan abrupt weer stopten met uw familie lastig te vallen, net nadat ze jullie weer gelokaliseerd hadden, houdt dan ook weinig steek. Het CGVS is bijgevolg van oordeel dat deze en voorgaande vaststellingen de ongeloofwaardigheid van uw relaas nogmaals in de verf zetten.

Verder stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen omtrent de door u voorgelegde klachten die ingediend zouden zijn door uw moeder en partner (Administratief dossier – Groene map, stuk 2 & 3). Zo blijkt dat de klacht van uw moeder pas ingediend werd in 2022, na de beweerde aanval op uw vrouw. Nochtans verklaarde u dat deze klacht ingediend werd in 2021, na de aanval op uw vader (CGVS, p. 10). Dat uw verklaring hieromtrent niet overeenstemt is weinig ernstig daar verwacht kan worden dat u zich niet zou vergissen over dergelijk iets.

Waar u trouwens stelt dat de politie niks gedaan heeft dient opgemerkt te worden dat zij hiertoe amper de kans gekregen hebben. Zo werd de klacht van uw partner ingediend op 6 september 2022 en op 28 september 2022 was u al vertrokken vandaar (Administratief dossier – Groene map, stuk 3; CGVS, p. 14).

Bovenstaande vaststelling in combinatie met het gegeven dat beide klachten bijzonder kort voor jullie vertrek ingediend werden doet veeleer vermoeden dat deze ingediend werden vanuit opportunistische redenen en niet omdat jullie persé bescherming wouden verkrijgen in Colombia. Er kan immers verwacht worden dat wat met uw vader gebeurd is, zijnde ontvoerd geweest, voldoende zwaarwichtig was om per direct aangifte te doen, hetgeen dus niet gedaan werd (CGVS, p. 11). Jullie tonen op dergelijke wijze niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Daarvoor zijn jullie immers te snel vertrokken uit Colombia na het indienen van deze klachten. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijven jullie in gebreke concreet aan te tonen dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. Bovendien, en niet in het minst, doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in geval van een gegronde vrees voor uw leven, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Voorts dient nog aangestipt te worden dat de verklaring met betrekking tot uw werk in Colombia ook niet in lijn ligt met de verklaringen aangaande uw relaas. U verklaarde op het CGVS één maand voor uw vertrek uit

Colombia ontslag genomen te hebben op uw werk (CGVS, p. 5). Nochtans zijn u en uw ouders nog maar één week in Colombia gebleven nadat er personen gevraagd hadden naar u en uw partner bij uw schoonvader zijn thuis (CGVS, p. 13). Dat u dus daarvoor reeds uw werk opgezegd had is merkwaardig aangezien dit laatste de druppel was voor jullie om Colombia te verlaten.

Deze en voorgaande vaststelling doen dan ook veeleer vermoeden dat er andere motieven aan de basis van jullie vertrek liggen, hetgeen de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees nogmaals onderstreept.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo is uw paspoort een indicatie van uw identiteit en herkomst, hetgeen in casu niet betwist wordt. Het uittreksel van uw blanco strafregister, uw getuigschriften, certificaten van uw werk en uw vliegtuigticket staan allemaal los van de door u aangehaalde vrees. De foto's die u voorlegt wekken het vermoeden dat uw moeder een winkeltje had maar ook dit volstaat an sich niet om een vrees aannemelijk te maken. Het medisch dossier van uw vader staft zijn medische problemen maar hiermee toont u op geen enkele wijze aan dat u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia.

Het verzoek om internationale bescherming, ingediend door uw partner, is nog in behandeling op het CGVS. Naast de bovenvermelde problemen waar jullie zich beiden op baseren, haalde uw partner nog bijkomende asielmotieven aan (CGVS partner (...), p.9).

Wat uw zus betreft, werd haar verzoek om internationale bescherming, zoals reeds vermeld, geweigerd.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Verzoekster, die ook verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 november 2022 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 3 november 2022 om internationale bescherming. Op 13 maart 2025 neemt de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 17 maart 2025 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, D(...) D(...) M(...) C(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Bogota in het departement Cundinamarca. U deed een universitaire opleiding, “technisch diploma documentatie”, en u werkte later in het justitiepaleis voor de Raad van State en het Grondwettelijk Hof, op het einde was u verantwoordelijk voor de archieven. U heeft, samen met uw ex-partner J(...) F(...) P(...) B(...), twee kinderen, S(...) F(...) P(...) D(...) en L(...) P(...) D(...). U en uw ex-partner zijn sinds 2016 uit elkaar. U heeft voogdij over de kinderen en bent in procedure om de voogdij van de vader te laten afnemen.

Wat betreft de elementen waarbij u verwijst naar de problemen die uw huidige partner J(...) A(...) D(...) P(...) (CG v; O.V.: (...)) aanhaalt verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner:

“(…)”

Bijkomend, naast de vrees die u koppelt aan de problemen die door uw partner D(...) P(...) J(...) A(...) werden aangehaald (zie supra), haalt u volgende problemen aan:

Zo stelt u dat uw vorige partner, de vader van uw kinderen, u vaak mishandelde en sloeg, u diende hiertegen echter nooit een klacht in. U vecht momenteel ook zijn voogdij aan, maar u kreeg nooit een antwoord. Uw ex-partner had een uitnodiging gekregen om naar het commissariaat te gaan maar hij is daar nooit op ingegaan. U diende verschillende klachten in omdat uw ex-partner financieel niet hielp bij de opvoeding van de kinderen. Hij bedreigde u en stak u ook eens met een mes. Sinds jullie uit elkaar zijn, heeft u weinig contact met uw ex-partner en bedreigt hij u ook niet meer. Bij een terugkeer naar Colombia vreest u dat uw ex-partner iets tegen u zal doen.

Uw dochter zou hier in België namelijk seksueel misbruikt zijn door de vader van uw huidige partner. U stelt dat uw ex-partner hier vanop de hoogte is en dat hij denkt dat u iets te maken had met wat jullie dochter is overkomen. Uw moeder vertelde u dit toen zij hier in juli 2024 op vakantie was.

Uw ex-partner zou dit alles te weten zijn gekomen doordat hij betrokken was bij een afpersingsbende waarbij ook uw broer, zus en de man van uw zus betrokken waren. Uw broer, die ondertussen in Brazilië verblijft, was de enige persoon die u heeft ingelicht over het incident met uw dochter. Op het moment dat u hem dat heeft verteld, was u nog niet op de hoogte dat uw broer en uw ex-partner samen deel uitmaakten van een afpersingsbende.

U stelt ook een vrees te hebben vanwege de betrokkenheid van uw zus bij deze bende. Zo stelt u dat uw zus op vraag van haar man geld moest gaan afhalen, dit bleek echter afpersingsgeld te zijn uit de gevangenis van El Piqueta. Zij werd vervolgens gearresteerd. Uw zus zit momenteel in de gevangenis, haar straf werd verlengd tot twaalf jaar voor medeplichtigheid aan afpersing in de hogere graad. Uw broer zou één van de hoofdverdachten zijn maar zijn naam werd uit het dossier gehaald, u stelt dat uw zus er door haar man en uw broer werd ingeluisd. U stelt eveneens een vrees te hebben vanwege dit alles, omdat u weet wat er is gebeurd en uw broer in staat bleek te zijn om uw zus te laten opsluiten.

U verliet Colombia op 30 oktober 2022 en reisde met het vliegtuig naar België, u kwam in België toe op 1 november 2022 en diende hier op 3 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw originele Colombiaanse paspoort en ID-kaart, originele identiteitsdocumenten van uw kinderen, kopieën van de geboorteregistratie van uzelf en uw kinderen, een kopie omtrent de ontheemding van uw huidige partner, de klacht die u neerlegde bij de politie hier in België en de hulp die uw dochter kreeg, een kopie van uw strafblad, verschillende documenten omtrent de voogdij van uw kinderen, een kopie van het strafblad van uw zus en de verschillende klachten die tegen haar en haar man werden neergelegd, kopieën van de toestemming om te reizen met uw kinderen, een kopie van de klacht die u indiende na de aanval op u en de aanvraag voor de camerabeelden, verschillende foto's van mensen en uzelf, kopieën van verschillende appreciatie documenten van uw werk, kopieën van het

politieonderzoek dat gevoerd werd naar de afpersingsbende waartoe uw zus, broer en ex-partner zouden behoren.

Uit vertaling blijkt dat het politieonderzoek uit volgende documenten bestaat: nl. informatie over betalingen en onderzoekshandelingen die werden gesteld naar bankoverschrijvingen, in verdenkingstellingen, bewijsbehandeling, kansschrift aan de recherche voor het nagaan van vingerafdrukken, het vorderen van een deskundige, klachtneerlegging, beschuldigen mededaders, vaststelling van bezoek L(...) C(...) D(...) D(...) in de gevangenis aan haar broer Y(...) A(...) D(...) O(...), aanhoudingsbevelen, databankonderzoek naar betaal- en gsm-gegevens, wettelijkheidstoetsing door de rechtbank, hoorzitting binnen het onderzoek, ter beschikkingstellingen, kennisgeving van de aanhouding, akte met rechten, opvragen van het strafblad, persoonsbeschrijving, uitlezing van de gsm, hoorzitting (online), verlenging van voorhechtenis, onderzoeksbevel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient vervolgens opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u niet kan terugkeren naar Colombia uit een gegronde vrees voor vervolging zoals gedefinieerd onder de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming gedeeltelijk baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw partner D(...) P(...) J(...) A(...) (CG (...) O.V.: (...)) werden aangehaald. Wat betreft deze motieven werd in hoofdte van uw man door het CGVS reeds een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

“(...)”

Naast de bovenvermelde motieven die uw partner aanhaalt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, en waar u zich bij aansluit, dient te worden vastgesteld dat u nog bijkomende asielmotieven aanhaalt.

U stelt dat uw oudere zus, de man van uw zus, samen met één van uw broers en met uw ex-partner deel uitmaakten van een afpersingsbende. Uw zus zou een gevangenisstraf van twaalf jaar uitzitten vanwege haar lidmaatschap bij deze bende (CGVS, p.7 & 11). U stelt echter dat uw zus een slachtoffer is, en er werd ingeluisd door uw broer. Volgens u zou uw broer er via connecties in geslaagd zijn om zijn naam uit de zaak te halen, ook als was hij een hoofddader. Hij slaagde erin om uw zus in de gevangenis te steken, waaruit u afleidt dat hij aldus ook allerlei zaken tegen u zou kunnen ondernemen, temeer u weet wat er precies zou zijn gebeurd (CGVS, p.10-11). Echter, het is in de eerste plaats weinig aannemelijk dat uw broer erin zou slagen om zijn naam uit een politieonderzoek te halen mocht hij werkelijk als hoofddader worden aanzien, laat staan dat hij er ook nog eens zou in slagen om uw zus erin te luizen en haar ten onrechte te beschuldigen. Dit houdt al geen steek. Bovendien zijn uw beweringen in dezer louter blote verklaringen en veronderstellingen die u op geen enkele manier kan staven, noch aannemelijk kan maken aan de hand van enig tastbaar en overtuigend beging van bewijs. U toont op geen enkele manier aan dat uw zus daadwerkelijk onschuldig zou zijn, integendeel, en dat u als gevolg daarvan ook uw broer zou moeten vrezen.

Wat verder uw vrees ten aanzien van uw broer betreft, waardoor u - naar eigen zeggen - niet naar Colombia zou kunnen terugkeren, slaagt u er niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Immers, zelfs indien uw verklaringen in dit verband oprecht en waarachtig zouden zijn (zie ook infra), zijn de door u aangehaalde problemen vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. U heeft het ‘gevoel’ dat er wel iets tegen u gedaan zou kunnen worden, temeer u op de hoogte zou zijn van wat er precies gebeurd zou zijn, nl. daarbij verwijzend naar de afpersingen en de betrokkenheid van uw zus en broer bij een afpersingsbende (CGVS, p.10). Deze door u ingeroepen problemen zijn in uw hoofdte enkel gebaseerd op

veronderstellingen, maar bovendien louter van interpersoonlijke en familiale aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Bovendien haalt u op geen enkel moment aan persoonlijke problemen gehad te hebben met uw broer of zus in Colombia voorafgaand aan uw vertrek uit het land, noch dat u achteraf bedreigd werd of persoonlijke problemen kende vanwege uw broer of zus (zie verklaringen CGVS). U zou uw broer zelf telefonisch geconfronteerd hebben met de situatie en de betrokkenheid van hem en uw zus, toch haalt u op geen enkel moment aan dat uw broer u dan bedreigd of benaderd zou hebben. U stelt zelfs sindsdien geen contact meer gehad te hebben met uw broer (CGVS, p.11). U maakt niet aannemelijk dat u bij terugkeer gevaar zou lopen en/of om welke reden ook persoonlijk zal worden gevisieerd vanwege het lidmaatschap van uw broer en zus bij deze afpersingsbende; en al zeker niet vanwege uw broer zelf. U haalt in dezer geen enkel concreet element aan. Hieruit kan evenmin een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden afgeleid.

Verder haalt u nog een bijkomende vrees aan ten aanzien van uw ex-partner. Zo stelt u dat uw dochter, S(...) L(...) P(...) D(...), hier in België door de vader van uw huidige partner seksueel werd misbruikt. Uw ex-partner, en de vader van uw dochter, zou op de hoogte zijn van dit incident en zou u vanwege dit incident iets willen aandoen. Uw ex-partner zou u als medeverantwoordelijke zien voor wat uw dochter is overkomen (CGVS, p.8 & 10-11). Gevraagd hoe uw ex-partner op de hoogte zou zijn van het incident, dat hier in België plaatsvond, stelt u dat uw broer de enige persoon was die u hierover had ingelicht. Echter betref dit de broer die betrokken was bij de afpersingsbende waar ook uw zus en ex-partner zouden toebehoren (CGVS, p.11). U stelt dat de naam van uw ex-partner in het politieonderzoek terug te vinden is en dat dit moet aantonen dat hij deel uitmaakt van de bende, en dus op die manier in contact stond met uw broer en de nodige informatie kon verkrijgen. Er dient echter te worden vastgesteld dat de naam van uw ex-partner, J(...) F(...) P(...) B(...), nergens in het Colombiaanse politieonderzoek is terug te vinden.

Het CGVS dient vast te stellen dat de vrees ten aanzien van uw ex-partner, die u in dezer aanhaalt, louter blote beweringen zijn die u op geen enkele manier kan staven, noch aannemelijk maken aan de hand van enig tastbaar en overtuigend beging van bewijs, daar u niet in staat bent om aan te tonen dat uw ex-partner effectief deel uitmaakte van de afpersingsbende waar uw broer en zus toebehoorden. Evenmin toont u aan dat uw ex-partner op de hoogte zou zijn van wat er met uw dochter zou zijn gebeurd en dat u hierdoor een vrees ten aanzien van hem dient te koesteren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u een vrees voor vervolging overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt en kan aan de door u voorgehouden problemen geen geloof worden gehecht en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Wat betreft de door u neergelegde stukken dient te worden opgemerkt dat deze niet in staat zijn om bovenstaande appreciatie van het CGVS om te buigen. Het door u neergelegde Colombiaanse paspoort en ID-kaart, de originele identiteitsdocumenten van uw kinderen, kopieën van de geboorteregistratie van uzelf en uw kinderen, een kopie van uw strafblad, verschillende documenten omtrent de voogdij van uw kinderen, kopieën van de toestemming om te reizen met uw kinderen, kopieën van verschillende appreciatie documenten van uw werk, hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit, herkomst, familiesamenstelling, opleiding; elementen die momenteel door het CGVS niet betwist worden.

Wat betreft de documenten die betrekking hebben op de problemen die uw broer en zus zouden hebben met de politie en gerecht in Colombia, dient te worden opgemerkt dat het CGVS hun arrestatie en veroordeling evenmin betwist. U bent evenwel niet in staat om op basis hiervan een vrees in uw hoofd aan te tonen.

Over de klacht die u in België indiende aangaande het seksueel misbruik van uw dochter door uw schoonvader en de documenten over de bijstand die u dochter kreeg, dient te worden vastgesteld dat dit incident in België plaatsvond en op geen enkele manier de door u voorgehouden problemen of vrees ten aanzien van Colombia kan staven. U kon zich in België tot de bevoegde diensten wenden en werd daarbij geholpen.

Wat betreft de documenten die betrekking hebben op de problemen die u gekend zou hebben via uw partner, J(...) A(...) D(...) P(...), wordt er verwezen naar de beslissing die reeds in zijn hoofd werd genomen (zie supra). Documenten hebben slechts waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, iets wat in casu niet het geval is.

Tevens legt u ook nog enkele foto's van mensen, uzelf en een screenshot van een whatsapp-gesprek voor. Ook hier dient te worden vastgesteld dat deze foto's de door u voorgehouden vrees niet kunnen aantonen. Bovendien is het evenmin duidelijk waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke bedoelingen deze foto's werden genomen of al da niet werden gemanipuleerd. Ook, foto's en Whatsapp-gesprekken kunnen makkelijk in scène worden gezet waardoor andermaal de bewijswaarde ervan minimaal is.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadagroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een

afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 10 en 13 van de voormalige richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de voormalige richtlijn 2005/85/EG), van artikel 23 van de voormalige richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de voormalige richtlijn 2011/95/EU), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 43 en 58 van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet), van het hoorrecht, van de openbare orde, van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Tevens zijn de verzoekende partijen van oordeel dat *in casu* sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Vooreerst citeren de verzoekende partijen de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen. Ze gaan tevens op theoretische wijze in op de samenwerkingsplicht, waarbij ze verwijzen naar rechtspraak van de Raad, van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Vervolgens wijzen de verzoekende partijen erop dat hun gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) zonder tolk geschiedde, hoewel ze, conform artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, aangaven de bijstand van een tolk te vorderen. De verzoekende partijen betogen dat hierbij niet voldaan is *“aan de vereisten van artikelen 10 en 13 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005”* en voegen toe dat, behoudens bewijs van het tegendeel, de administratief assistent van de DVZ niet over de hoedanigheid van tolk beschikt. De verzoekende partijen menen dat er een procedurele onregelmatigheid is begaan die van cruciale aard is voor het verdere verloop van hun procedure en dat zij geschonden werden in hun *“essentiële rechten om te worden gehoord en in het beginsel van de gelijkheid der wapens, daar zij in afwezigheid van een tolk werd[en] gehoord”*. Verder stellen de verzoekende partijen dat *“de taalwet eenduidig (is) over de werking der diensten en de taal in de welke een ambtenaar werkt”* en maken zij uit artikel 43 van deze wet op dat de administratief assistent geenszins over de bevoegdheid beschikt om een interview in het Spaans af te leggen. Ze betogen dat *“artikel 58 van de taalwet voorziet in de nietigheid van “alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten”*, en wijzen erop dat deze bepalingen de openbare orde raken.

Vervolgens gaan zij in op de vluchtmotieven gelinkt aan de vermeende problemen van verzoekers familie met de FARC, waarbij ze benadrukken dat verzoeker het psychisch moeilijk heeft en vergeetachtig is. Wat betreft het tijdsverloop tussen de incidenten, stellen zij dat er de laatste jaren een toename is van vervolgingsfeiten in Colombia. Verder wijzen zij op de infiltraties van bendes binnen de overheidsdiensten en politie, en stellen zij dat ze geen bescherming konden verwachten van de overheid zelf. Verzoekster wijst er in dit verband in haar verzoekschrift op dat zij ook zelf aangevallen werd en met een mes bedreigd werd ten gevolge van de problemen van haar schoonfamilie en dat zij een klacht indiende maar dit niet mocht baten. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met alle informatie die voorhanden is bij het nemen van haar beslissingen en vragen dat hen minstens het voordeel van de twijfel wordt toegekend.

Verzoeker is voorts in zijn verzoekschrift van mening dat de verwerende partij een beslissing genomen heeft zonder na te gaan of hij op grond van de instandhouding van zijn gezin in aanmerking komt voor internationale bescherming, omwille van een mogelijke weerslag van de vluchtmotieven van verzoekster op hemzelf.

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift verder in op het risico ten gevolge van de betrokkenheid van haar ex-partner, broer, zus en schoonbroer bij bendes, waarbij zij verwijst naar algemene informatie aangaande de bende-problematiek. Tevens gaat ze in op het risico dat ze loopt als vrouw, waarbij ze verwijst naar haar verklaringen het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld door haar ex-partner. Zij stelt deze man evenzeer te vrezen ten gevolge van de in België aangegeven seksuele mishandeling van hun dochter door de vader van haar actuele partner. Vrouwen worden in Colombia niet beschermd tegen huiselijk geweld en verkrachting, aldus verzoekster, die meent dat dit zowel een gevaar vormt voor haar als voor haar dochter L., die in België door haar schoonvader misbruikt werd. Zij wijst erop dat haar dochter tot de leeftijdscategorie behoort die in Colombia het meest getroffen wordt door *“geweld op grond van verkrachting”* en hekelt dat geen enkel onderzoek gevoerd werd naar dit risico in hoofde van haar dochter. Zij stelt dat ze zelf reeds vervolgd en mishandeld is door haar ex zonder zich te kunnen beroepen op een effectieve bescherming van de overheidsdiensten.

De verzoekende partijen verwijten de verwerende partij tot slot geen recente analyse te hebben gemaakt van de veiligheidssituatie in Colombia alvorens te oordelen dat zij geen subsidiaire bescherming nodig hebben. Zij betogen dat de meest recente bron van de verwerende partij van augustus 2023 dateert, terwijl de situatie volgens hen ernstig verslechterd is.

3.1.2. De verzoekende partijen vragen in hoofddorde hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. De verwerende partij verwijst in haar nota van 8 mei 2025, neergelegd overeenkomstig oud artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet in de zaak met rolnummer RvV 337 392, en in haar aanvullende nota van 18 februari 2026, neergelegd overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in de zaak met rolnummer RvV 331 247, naar de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 als nieuw element, online te raadplegen via de vermelde weblink.

3.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster in de zaak RvV 337 392 overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij een schoolattest en rapport van haar dochter en twee aanbevelingsbrieven voegt (stukken 1 en 2).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.3.2.1. In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat de verzoekende partijen hierbij geen verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.2.2. Waar de verzoekende partijen de schending van de artikelen 10 en 13 van de richtlijn 2005/85/EG aanvoeren, wijst de Raad erop dat deze richtlijn werd ingetrokken door de voormalige richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat de verzoekende partijen de schending ervan niet dienstig kunnen aanvoeren.

3.3.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werden genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, omdat (i) geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas gelet op zijn incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen, de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen en het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen, omdat (ii) de overige documenten die hij heeft neergelegd deze conclusie niet kunnen ombuigen en omdat (iii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) haar verzoek om internationale bescherming deels gebaseerd is op de vluchtmotieven van haar partner, verzoeker *in casu*, in wiens hoofde door het CGVS

reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de desbetreffende motieven van de eerste bestreden beslissing integraal worden hernomen, omdat (ii) ze er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken ten aanzien van haar broer, nu de door haar aangehaalde problemen vreemd zijn aan de criteria vermeld in het Verdrag van Genève en ze niet aannemelijk maakt dat ze bij terugkeer gevaar zou lopen en/of om welke reden ook persoonlijk zal worden geviséerd vanwege het lidmaatschap van haar broer of zus bij een afpersingsbende, omdat (iii) de vrees die ze ten aanzien van haar ex-partner aanhaalt, louter blote beweringen betreft die ze op geen enkele manier kan staven, omdat (iv) de door haar neergelegde stukken niet in staat zijn deze appreciatie om te buigen, en omdat (v) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van hun middelen dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van oud artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Behandeling van het middelonderdeel dat betrekking heeft op de taal van het onderhoud bij de DVZ

In het verzoekschrift wordt de nietigheid van de bestreden beslissing gevraagd omdat de verzoekende partijen bij de DVZ in het Spaans werden gehoord zonder aanwezigheid van een tolk.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen er verkeerdelijk van uit gaan dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Ze werden er overeenkomstig oud artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet van in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat oud artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van het beschermingsverzoek. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Oud artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Oud artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verhindert immers niet dat de ambtenaar in kwestie zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Aan de ambtenaar wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld. De verzoekende partijen brengen overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijven steken in hypothetische opwerpingen. Verder blijkt dat de verzoekende partijen bij de DVZ hun verklaringen konden afleggen en dat ze tijdens het interview geen enkele melding gemaakt hebben van vertaalproblemen. De bewering dat hun hoorrecht, het beginsel van de gelijkheid der wapens en de openbare orde werden geschonden, kan dan ook niet worden volgehouden. Gelet op het voorgaande tonen de verzoekende partijen dan ook geen schending aan van de artikelen 43 en 58 van de Taalwet.

De Raad merkt verder nog op dat verzoeker als verzoekster aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigden dat zij bij het interview bij de DVZ, hoewel dit kort was, de essentiële elementen van hun beschermingsverzoeken hebben kunnen weergeven (administratief dossier (hierna: AD) verzoeker, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2; AD verzoekster, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Hoewel het aan de verzoekende partijen toekomt om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd werd vertaald en welke invloed dit zou kunnen hebben gehad op de bestreden beslissingen, blijven de verzoekende partijen hiertoe, door geen enkele concrete of problematische taalfout aan te duiden, in gebreke.

3.3.5. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren niet terug te kunnen keren naar hun land van herkomst, Colombia, omdat zij vrezen er gedood te zullen worden. Verzoekers familie werd in 2005 ontheemd uit Oporapa, gelegen in het departement Huila, door leden van de FARC, waarna zij naar Bogota verhuisden. In Bogota had verzoekers moeder een klein winkeltje, waar in 2021 een onbekend persoon naartoe zou zijn gekomen die zich vreemd gedroeg. Later zou verzoekers vader onderweg naar huis aangevallen, geslagen en vastgebonden zijn aan een paal door FARC-leden. Naar aanleiding van dit incident zou verzoekers moeder haar winkel verhuisd hebben en een klacht ingediend hebben. Vervolgens zou verzoekster in februari 2022 aangevallen zijn op straat; zij zou hierbij geslagen zijn en bedreigd zijn met een pistool. Verzoekster zou naar aanleiding van dit incident een klacht ingediend hebben. De verzoekende partijen zouden vervolgens verhuisd zijn naar het huis van verzoeksters vader, waar op 30 augustus 2022 twee mannen in een brommer aangekomen zouden zijn en aan verzoeksters broer gevraagd zouden hebben waar de verzoekende partijen zijn. Diezelfde dag zouden de verzoekende partijen verhuisd zijn naar het huis van verzoeksters moeder. Eenmaal daar zouden zij gebeld zijn door verzoekers moeder, die vertelde dat er twee mannen, die betrokken waren bij de ontheemding in 2005, naar haar zaak gekomen waren en bedreigingen hadden geuit. De verzoekende partijen zouden hierna besloten hebben om Colombia te verlaten.

Verzoekster haalt naast een vrees voor de FARC omwille van voorgaande feiten tevens een vrees aan voor (i) haar ex-partner, daar hij haar vaak mishandelde en op de hoogte zou zijn dat hun gemeenschappelijke dochter seksueel misbruikt is door de vader van haar huidige partner en (ii) haar broer, vanwege diens betrokkenheid bij een afpersingsbende.

Na grondige lezing van de administratieve dossiers is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat de verzoekende partijen er niet in slagen om aan de hand van hun verklaringen en documenten hun beweerde problemen en vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst motiveert de adjunct-commissaris aangaande verzoekers verklaringen over de beweerde aanvallen en bedreigingen ten aanzien van hem en zijn familie op goede gronden als volgt:

“Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat uw familie gevisieerd werd in Colombia. Zo zouden uw moeder, vader en partner belaagd, bedreigd en aangevallen geweest zijn waardoor jullie besloten Colombia te ontvluchten. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo bent u er vooreerst niet in geslaagd om eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot hetgeen gebeurd zou zijn in Colombia. Het mag onder meer de nodige verbazing wekken dat u bij de Dienst Vreemdelingen zaken, op 28 april 2023, geen flauw benul had door welke guerrillagroep jullie gedwongen ontheemd werden in 2005 (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans blijkt uit uw meest recente verklaringen dat jullie ontheemd werden door de FARC, een grote organisatie die daarvoor geld vroegen aan de mensen en hun bezittingen in beslag namen (CGVS, p. 3, 9). Dat u dit ten tijde van uw interview bij de DVZ niet wist mag vreemd heten daar u jullie huidige problemen linkt aan de FARC. Zo zou uw moeder een persoon buiten haar winkel herkend hebben als iemand die jullie destijds in Oporapa aanviel en uw vader zou meegenomen geweest zijn door personen van de FARC (CGVS, p. 9, 10, 14). Bijgevolg is het opmerkelijk, en tevens weinig doorleefd, dat u geenszins kon verduidelijken wie u precies vreesde in Colombia ten tijde van uw onderhoud bij de DVZ.

Daarnaast is het frappant dat u er allesbehalve in geslaagd bent coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot wanneer wat gebeurd is in Colombia. U verklaarde namelijk bij de DVZ, op 28 april 2023, dat uw papa ongeveer vijf jaar daarvoor, zijnde dus rond 2018, ontvoerd en vastgebonden werd door onbekenden. Daarna zouden jullie verhuisd zijn naar de buurt San Francisco in Bogota waar jullie geen problemen kenden totdat een man ongeveer vier jaar daarvoor, rond 2019, uw moeder kwam feliciteren met haar zaak. Drie dagen na dit voorval zou uw partner aangevallen en geslagen geweest zijn op straat, alsook zou ze toen gezegd geweest zijn dat dit een waarschuwing was voor heel de familie. Ten gevolge van dit incident besloten uw moeder en partner een klacht in te dienen. U en uw partner verhuisden dan naar het huis van uw schoonvader maar hier kwamen toen mannen langs die jullie zochten, waardoor jullie besloten terug naar het huis van uw moeder te gaan. Enkele dagen later werd een pamflet onder de deur van uw ouders hun huis geschoven. In dit pamflet, wat afgeleverd werd op 4 september 2022, stond dat jullie moesten vertrekken of anders vermoord zouden worden. Hierna besloten jullie met de volledige familie te vertrekken uit Colombia (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5).

Voorgaande door u geschetste gang valt echter niet te rijmen met uw huidige verklaringen. Zo blijkt onder meer dat uw familie, nadat jullie naar Bogota verhuisd waren, pas problemen begon te krijgen in 2021 (CGVS, p. 9). Dat u aanvankelijk liet optekenen reeds rond 2018 problemen gekregen te hebben is dan ook weinig ernstig (zie supra).

Echter nog verbazingwekkender is de vaststelling dat u aanvankelijk verklaarde dat uw vader werd ontvoerd en vastgebonden door onbekenden en dat pas daarna, een jaar later en nadat jullie verhuisd waren, uw moeder benaderd werd door een man die haar feliciteerde met haar zaak (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans blijkt uit uw meest recente verklaringen dat uw moeder eerst benaderd werd in haar zaak door een vreemd figuur en dat uw vader pas daarna, “op een dag”, werd aangevallen door mannen van de FARC en vastgebonden werd aan een paal (CGVS, p. 8, 10). Dat u er zelfs niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot welk incident eerst plaatsvond is merkwaardig. Alsook is het opvallend dat u nu wel weet te vertellen dat de FARC achter deze aanval zitten, iets wat u aanvankelijk niet kon (zie supra).

Ook uw verklaringen aangaande wanneer uw partner aangevallen geweest zou zijn valt niet te rijmen met de tijdsduiding die u liet optekenen bij de DVZ. Zo stelt u nu dat uw partner een jaar na de aanval op uw vader werd aangevallen (CGVS, p. 12). Nochtans verklaarde u bij de DVZ dat uw partner reeds een drietal dagen nadat uw moeder gefeliciteerd werd met haar winkel werd aangevallen op straat (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Gelet op voorgaande verklaringen houdt dit allesbehalve steek.

Voorts mag het ook ten stelligste verbazen dat er tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op geen enkel moment sprake was van het pamflet, totdat de Protection Officer hiernaar vroeg. Toen verklaarde u dat er inderdaad nog een pamflet werd geleverd bij uw schoonvader thuis waarin stond dat het een bedreiging was voor heel de familie (CGVS, p. 13). Echter valt deze verklaring van u ook niet te rijmen met hetgeen u verklaarde bij de DVZ. Zo bleek immers dat het pamflet onder de deur van uw ouders hun huis werd geschoven en dat daarin stond dat jullie moesten vertrekken of vermoord zouden worden (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Van een pamflet dat geleverd werd bij uw schoonvader thuis was toen geen enkele sprake.

Dat u dit pamflet bovendien niet kan voorleggen is opmerkelijk indien dit werkelijk bestond. Er kan immers verwacht worden dat u met dergelijke bewijsstukken iets voorzichtiger omgesprongen zou zijn, of toch op zijn minst zou weten wat ermee gebeurd is, in casu quod non (CGVS, p. 13).

Het CGVS dient u erop te wijzen dat voorgaande vaststellingen reeds op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan immers van een goedgeschoolde Colombiaan verwacht worden dat deze zijn problemen op eenduidige en coherente wijze kan uiteenzetten (CGVS, p. 4; Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Dat u dit klaarblijkelijk niet kan doet dan ook veeleer vermoeden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Dat u moeilijke zaken kan duiden in de tijd kan in casu niet dienen om voorgaande bevindingen om te buigen. Zo verwijzen u en uw advocaat naar het gegeven dat u een erg nerveus persoon bent waardoor u naar de psycholoog ging en alles niet meer zo goed weet (CGVS, p. 3, 10-11). Echter legt u op heden geen enkel document voor waaruit zou blijken dat u dermate ernstige geheugenproblemen hebt ten gevolge van uw psychologische toestand (CGVS, p. 3), danig erg dat u zelfs gebeurtenissen niet op chronologische wijze kan duiden in de tijd. Alsook gaf u ten tijde van uw interview bij DVZ op geen enkel moment aan dat u geheugenproblemen hebt, evenmin toen gepolst werd naar eventuele bijzondere procedurele noden (Administratief dossier – Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ).”

De verzoekende partijen beperken zich ertoe in hun verzoekschriften te herhalen dat verzoeker het psychisch moeilijk heeft en vergeetachtig is, maar brengen geen enkel document bij waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker dermate ernstige geheugenproblemen heeft waardoor hij deze gebeurtenissen niet correct in de tijd zou kunnen situeren, zoals door de adjunct-commissaris reeds terecht werd vastgesteld. Zij brengen aldus geen concrete elementen of argumenten aan die bovenstaande tegenstrijdigheden en omissies in verzoekers verklaringen kunnen weerleggen of verklaren.

Vervolgens treedt de Raad de adjunct-commissaris bij in diens oordeel dat het feit dat er een aanzienlijk tijdsverloop tussen de gebeurtenissen zit, de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partijen verder op de helling zit. De adjunct-commissaris zet in dit verband het volgende uiteen in hoofde van verzoeker:

“(…) Het is immers frappant dat jullie omwille van de ontheemding destijds, in 2005, problemen gekregen zouden hebben in 2021. Niet enkel zit hier ongelooflijk veel tijd tussen, het is daarnaast ook volstrekt onduidelijk waarom leden van de FARC jullie zestien jaar later zouden beginnen lastigvallen in Bogota, hetgeen op maar liefst vijfhonderd kilometer van Oporapa (Huila) ligt. Hier werd u naar gevraagd maar dit kon u evenmin verduidelijken. Zo stelde u niet te weten waarom die FARC-militanten uw familie lastigvallen, dit omdat er geen enkele reden is. U denkt tegelijkertijd wel dat het mogelijks te maken heeft met het gegeven dat uw moeder na de ontheemding een klacht heeft ingediend tegen de FARC. Echter gevraagd naar deze klacht diende u het antwoord schuldig te blijven. Zo weet u enkel te verklaren dat de overheid jullie toen geholpen heeft maar verder weet u niks omdat u toen erg jong was (CGVS, p. 10). Zelfs indien werkelijk een klacht ingediend werd, mag vreemd heten dat jullie na al die jaren nog problemen zouden kennen. Jullie waren immers het slachtoffer in 2005 en dienden zelf intern te vluchten binnen Colombia. Het is dan ook zeer onlogisch dat de FARC alsnog achter jullie aan zouden gaan na al die jaren (CGVS, p. 14).”

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partijen toekomt om deze motieven, die pertinent en terecht zijn, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in hun verzoekschriften louter te verwijzen naar algemene informatie aangaande de toename van vervolgingsfeiten in Colombia, blijven zij hiertoe in gebreke, daar zij hiermee niet verklaren waarom de FARC hen zestien jaar na de ontheemding zou beginnen lastigvallen.

Verder zet de adjunct-commissaris in de eerste bestreden beslissing met reden het volgende uiteen in hoofde van verzoeker:

“Waar u trouwens stelt dat de politie niks gedaan heeft dient opgemerkt te worden dat zij hiertoe amper de kans gekregen hebben. Zo werd de klacht van uw partner ingediend op 6 september 2022 en op 28 september 2022 was u al vertrokken vandaar (Administratief dossier – Groene map, stuk 3; CGVS, p. 14). Bovenstaande vaststelling in combinatie met het gegeven dat beide klachten bijzonder kort voor jullie vertrek ingediend werden doet veeleer vermoeden dat deze ingediend werden vanuit opportunistische redenen en niet omdat jullie persé bescherming wouden verkrijgen in Colombia. Er kan immers verwacht worden dat wat met uw vader gebeurd is, zijnde ontvoerd geweest, voldoende zwaarwichtig was om per direct aangifte te doen, hetgeen dus niet gedaan werd (CGVS, p. 11). Jullie tonen op dergelijke wijze niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Daarvoor zijn jullie immers te snel vertrokken uit Colombia na het indienen van deze klachten. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijven jullie in gebreke concreet aan te tonen dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. Bovendien, en niet in het minst, doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in geval van een gegronde vrees voor uw leven, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.”

De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar algemene informatie, waaruit zij concluderen dat er sprake is van infiltratie van de bendes binnen de overheidsdiensten en politie. Zij kunnen hiermee echter niet volstaan ter weerlegging van bovenstaande motieven, daar zij hiermee geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat hun klachten kort voor hun vertrek werden ingediend, hoewel de aanval op verzoekers vader reeds enige tijd daarvoor had plaatsgevonden, waardoor niet blijkt dat de politie voldoende de kans gekregen zou hebben dit te onderzoeken. Wat betreft verzoeksters betoog dat zij zelf aangevallen en met een mes bedreigd werd ten gevolge van de problemen van haar schoonfamilie en de klacht die zij hiervoor indiende niet kon baten, wijst de Raad erop dat dit het voorgaande evenmin kan ombuigen, daar zij hiermee net zo min afbreuk doet aan de vaststelling dat deze klacht kort voor hun vertrek werd ingediend, noch aan het feit dat de verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen geen resultaatsverbintenis inhoudt. Bovendien merkt de Raad in dit kader op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde met een vuurwapen bedreigd te zijn geweest, en niet met een mes zoals zij in voorliggend verzoekschrift stelt (AD verzoekster, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Verder laten de verzoekende partijen de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing ongemoeid:

“Bovendien is het weinig logisch dat de personen die jullie belaagden en bedreigden op geen enkel verduidelikten waarom zij jullie bedreigden. Er kan immers verwacht worden dat zij een reden hadden om jullie te bedreigen en deze ook kenbaar zouden maken. Echter blijkt dat zij op geen enkel moment een eis of iets dergelijks uitgedrukt hebben. Zo bleek dat al hun acties gewoon dienden als “bedreigingen voor de familie” (CGVS, p. 11, 12, 13). Dit alles houdt echter weinig steek indien ze werkelijk zo een hekel hebben aan uw familie, zodanig dat ze jullie zestien à zeventien jaar na de feiten nog lastigvallen. In dergelijk geval kan immers verwacht worden dat het niet louter bij waarschuwingen of bij bedreigingen zou blijven indien ze er zestien jaar over deden om jullie op te sporen.

Het document dat u voorlegt betrekking tot de ontheemding betreft trouwens geen klacht. Zo is dit louter een document dat bevestigt dat jullie ontheemd werden in 2005, iets wat op zich niet betwist wordt (Administratief dossier – Groene map, stuk 4).

Dat er ook nog eens een jaar tussen de ontvoering van uw vader en de aanval op uw vrouw zat is eveneens weinig logisch. Zo was er al eens zestien jaar verstreken vooraleer ze uw familie weer konden lastigvallen (zie supra). Dat ze dan abrupt weer stopten met uw familie lastig te vallen, net nadat ze jullie weer gelokaliseerd hadden, houdt dan ook weinig steek. Het CGVS is bijgevolg van oordeel dat deze en voorgaande vaststellingen de ongeloofwaardigheid van uw relaas nogmaals in de verf zetten.

(...)

Voorts dient nog aangestipt te worden dat de verklaring met betrekking tot uw werk in Colombia ook niet in lijn ligt met de verklaringen aangaande uw relaas. U verklaarde op het CGVS één maand voor uw vertrek uit Colombia ontslag genomen te hebben op uw werk (CGVS, p. 5). Nochtans zijn u en uw ouders nog maar één

week in Colombia gebleven nadat er personen gevraagd hadden naar u en uw partner bij uw schoonvader zijn thuis (CGVS, p. 13). Dat u dus daarvoor reeds uw werk opgezegd had is merkwaardig aangezien dit laatste de druppel was voor jullie om Colombia te verlaten.

(...)

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo is uw paspoort een indicatie van uw identiteit en herkomst, hetgeen in casu niet betwist wordt. Het uittreksel van uw blanco strafregister, uw getuigschriften, certificaten van uw werk en uw vliegtuigticket staan allemaal los van de door u aangehaalde vrees. De foto's die u voorlegt wekken het vermoeden dat uw moeder een winkeltje had maar ook dit volstaat an sich niet om een vrees aannemelijk te maken. Het medisch dossier van uw vader staat zijn medische problemen maar hiermee toont u op geen enkele wijze aan dat u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia."

Deze motieven zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partijen geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Tevens merkt de Raad op dat de klacht van verzoekers moeder pas werd ingediend in oktober 2023, terwijl verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat deze ingediend werd in 2021, na de aanval op zijn vader (AD verzoeker, stuk 5, 'Documenten', nr. 2; stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat deze verklaring niet overeenstemt met de inhoud van de klacht is weinig ernstig, zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt vastgesteld in de eerste bestreden beslissing en door de verzoekende partijen niet wordt betwist.

Vervolgens wordt in de tweede bestreden beslissing als volgt gemotiveerd aangaande verzoeksters verklaringen betreffende de betrokkenheid van haar ex-partner, broer, zus en schoonbroer bij een criminele bende:

"U stelt dat uw oudere zus, de man van uw zus, samen met één van uw broers en met uw ex-partner deel uitmaakten van een afpersingsbende. Uw zus zou een gevangenisstraf van twaalf jaar uitzitten vanwege haar lidmaatschap bij deze bende (CGVS, p.7 & 11). U stelt echter dat uw zus een slachtoffer is, en er werd ingeluisd door uw broer. Volgens u zou uw broer er via connecties in geslaagd zijn om zijn naam uit de zaak te halen, ook als was hij een hoofddader. Hij slaagde erin om uw zus in de gevangenis te steken, waaruit u afleidt dat hij aldus ook allerlei zaken tegen u zou kunnen ondernemen, temeer u weet wat er precies zou zijn gebeurd (CGVS, p.10-11). Echter, het is in de eerste plaats weinig aannemelijk dat uw broer erin zou slagen om zijn naam uit een politieonderzoek te halen mocht hij werkelijk als hoofddader worden aanzien, laat staan dat hij er ook nog eens zou in slagen om uw zus erin te luizen en haar ten onrechte te beschuldigen. Dit houdt al geen steek. Bovendien zijn uw beweringen in dezer louter blote verklaringen en veronderstellingen die u op geen enkele manier kan staven, noch aannemelijk kan maken aan de hand van enig tastbaar en overtuigend beging van bewijs. U toont op geen enkele manier aan dat uw zus daadwerkelijk onschuldig zou zijn, integendeel, en dat u als gevolg daarvan ook uw broer zou moeten vrezen.

Wat verder uw vrees ten aanzien van uw broer betreft, waardoor u - naar eigen zeggen - niet naar Colombia zou kunnen terugkeren, slaagt u er niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Immers, zelfs indien uw verklaringen in dit verband oprecht en waarachtig zouden zijn (zie ook infra), zijn de door u aangehaalde problemen vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. U heeft het 'gevoel' dat er wel iets tegen u gedaan zou kunnen worden, temeer u op de hoogte zou zijn van wat er precies gebeurd zou zijn, nl. daarbij verwijzend naar de afpersingen en de betrokkenheid van uw zus en broer bij een afpersingsbende (CGVS, p.10). Deze door u ingeroepen problemen zijn in uw hoofde enkel gebaseerd op veronderstellingen, maar bovendien louter van interpersoonlijke en familiale aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Bovendien haalt u op geen enkel moment aan persoonlijke problemen gehad te hebben met uw broer of zus in Colombia voorafgaand aan uw vertrek uit het land, noch dat u achteraf bedreigd werd of persoonlijke problemen kende vanwege uw broer of zus (zie verklaringen CGVS). U zou uw broer zelf telefonisch geconfronteerd hebben met de situatie en de betrokkenheid van hem en uw zus, toch haalt u op geen enkel moment aan dat uw broer u dan bedreigd of benaderd zou hebben. U stelt zelfs sindsdien geen contact meer gehad te hebben met uw broer (CGVS, p.11). U maakt niet aannemelijk dat u bij terugkeer gevaar zou lopen en/of om welke reden ook persoonlijk zal worden gevisieerd vanwege het lidmaatschap van uw broer en zus bij deze afpersingsbende; en al zeker niet vanwege uw broer zelf. U haalt in dezer geen enkel concreet element aan. Hieruit kan evenmin een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden afgeleid."

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar algemene informatie en stelt dat het niet zo verbazend is dat haar broer als hoofddader zijn naam heeft kunnen laten schrappen uit een zaak en zijn zus in zijn plaats heeft laten opsluiten in de gevangenis, waardoor haar verklaringen plausibel zijn. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat evenwel niet om bovenstaande motieven te weerleggen, temeer verzoekster zich wat betreft de aangevoerde feiten beperkt tot louter blote beweringen en veronderstellingen. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat, zelfs zo haar broer zijn naam uit het onderzoek zou laten schrappen hebben, zij

op geen enkele manier aantoont dat haar zus effectief onschuldig zou zijn, laat staan dat zij om die reden haar broer zou moeten vrezen.

Waar verzoekster voorts naar algemene informatie aangaande bendes in Colombia verwijst en betoogt dat UNHCR reeds aangaf dat het niet gehoorzamen aan een bende weldegelijk binnen de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève kan passen, wijst de Raad erop dat, nog daargelaten dat zij geen afbreuk doet aan het feit dat de door haar ingeroepen problemen louter van interpersoonlijke en familie aard zijn, verzoekster op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer gevaar zou lopen vanwege het lidmaatschap van haar broer en zus bij een afpersingsbende.

Wat betreft verzoeksters aangevoerde vrees voor haar ex-partner, wordt in de tweede bestreden beslissing met reden het volgende uiteengezet:

“Verder haalt u nog een bijkomende vrees aan ten aanzien van uw ex-partner. Zo stelt u dat uw dochter, S(...) L(...) P(...) D(...), hier in België door de vader van uw huidige partner seksueel werd misbruikt. Uw ex-partner, en de vader van uw dochter, zou op de hoogte zijn van dit incident en zou u vanwege dit incident iets willen aandoen. Uw ex-partner zou u als medeverantwoordelijke zien voor wat uw dochter is overkomen (CGVS, p.8 & 10-11). Gevraagd hoe uw ex-partner op de hoogte zou zijn van het incident, dat hier in België plaatsvond, stelt u dat uw broer de enige persoon was die u hierover had ingelicht. Echter betref dit de broer die betrokken was bij de afpersingsbende waar ook uw zus en ex-partner zouden toebehoren (CGVS, p.11). (...)

Het CGVS dient vast te stellen dat de vrees ten aanzien van uw ex-partner, die u in dezer aanhaalt, louter blote beweringen zijn die u op geen enkele manier kan staven, noch aannemelijk maken aan de hand van enig tastbaar en overtuigend beging van bewijs, daar u niet in staat bent om aan te tonen dat uw ex-partner effectief deel uitmaakte van de afpersingsbende waar uw broer en zus toebehoorden. Evenmin toont u aan dat uw ex-partner op de hoogte zou zijn van wat er met uw dochter zou zijn gebeurd en dat u hierdoor een vrees ten aanzien van hem dient te koesteren.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift louter herhaalt dat zij haar ex-partner vreest ten gevolge van de in België aangegeven seksuele mishandeling van hun gemeenschappelijke dochter door de vader van haar huidige partner, wijst de Raad erop dat dit incident in België plaatsvond en op geen enkele manier de door haar voorgehouden problemen of vrees ten aanzien van Colombia kan staven. Verzoekster kon zich in België tot de bevoegde diensten wenden en werd daarbij geholpen.

Verzoekster verwijst voorts naar algemene informatie aangaande de situatie van vrouwen in Colombia en betoogt dat vrouwen in Colombia niet beschermd worden tegen huiselijk geweld en verkrachting en haar dochter in de leeftijdscategorie zit die in Colombia het meest getroffen wordt door “*geweld op grond van verkrachting*”. De Raad dient in dit verband echter vast te stellen dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging waarbij alle vrouwen het slachtoffer worden van (seksueel) geweld en discriminatie. Een loutere verwijzing naar algemene informatie kan ook in dit verband niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in Colombia werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

De Raad merkt in dit verband tevens op dat uit de beschikbare landeninformatie (AD verzoeker, stuk 6, ‘Landeninformatie’, COI Focus, “*Colombia. Beschermingsmogelijkheden*” van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia – in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift lijkt te laten uitschijnen – beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestrafing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Uit de informatie vevat in de voormelde COI Focus blijkt voorts dat Colombia over een sterk wetgevend kader beschikt om geweld tegen vrouwen aan te pakken (p. 11). Vrouwelijke slachtoffers van gendergeweld kunnen onder andere terecht bij de politie en kunnen ook online aangifte doen (p. 12-13). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dus dat er weldegelijk mogelijkheden zijn om aangifte te doen van gendergerelateerd geweld.

Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat

zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden, ook ten aanzien van gendergerelateerd geweld.

Verzoekster benadrukt verder haar verklaringen het slachtoffer geweest te zijn van huiselijk geweld door haar ex-partner en verwijst in dit verband naar oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zonder de impact van het door verzoekster ondergane huiselijk geweld te minimaliseren, merkt de Raad op dat, hoe betreurenswaardig deze gebeurtenissen ook zijn, verzoekster niet aantoont dat zij actueel een persoonlijke vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Colombia als gevolg van het huiselijk geweld vanwege haar ex-partner rond 2016. Zo blijkt dat verzoekster, nadat zij de relatie met haar ex-partner beëindigde en sinds zij samen is met haar huidige partner, amper contact meer met haar ex-partner had en hij geen bedreigingen meer naar haar uitte (AD verzoekster, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Bovendien weet zij niet waar hij woont en kreeg ze zijn toestemming voor haar vertrek met de kinderen (*Ibid.*, p. 6). Bijgevolg dient er te worden vastgesteld dat er geen concrete indicaties zijn dat verzoekster in geval van terugkeer naar Colombia opnieuw het slachtoffer dreigt te worden van mishandelingen door haar ex-partner.

In hoofde van verzoekster motiveert de adjunct-commissaris in de tweede bestreden beslissing nog met reden als volgt:

“Wat betreft de door u neergelegde stukken dient te worden opgemerkt dat deze niet in staat zijn om bovenstaande appreciatie van het CGVS om te buigen. Het door u neergelegde Colombiaanse paspoort en ID-kaart, de originele identiteitsdocumenten van uw kinderen, kopieën van de geboorteregistratie van uzelf en uw kinderen, een kopie van uw strafblad, verschillende documenten omtrent de voogdij van uw kinderen, kopieën van de toestemming om te reizen met uw kinderen, kopieën van verschillende appreciatie documenten van uw werk, hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit, herkomst, familiesamenstelling, opleiding; elementen die momenteel door het CGVS niet betwist worden.

Wat betreft de documenten die betrekking hebben op de problemen die uw broer en zus zouden hebben met de politie en gerecht in Colombia, dient te worden opgemerkt dat het CGVS hun arrestatie en veroordeling evenmin betwist. U bent evenwel niet in staat om op basis hiervan een vrees in uw hoofde aan te tonen.

Over de klacht die u in België indiende aangaande het seksueel misbruik van uw dochter door uw schoonvader en de documenten over de bijstand die u dochter kreeg, dient te worden vastgesteld dat dit incident in België plaatsvond en op geen enkele manier de door u voorgehouden problemen of vrees ten aanzien van Colombia kan staven. U kon zich in België tot de bevoegde diensten wenden en werd daarbij geholpen.

Wat betreft de documenten die betrekking hebben op de problemen die u gekend zou hebben via uw partner, J(...) A(...) D(...) P(...), wordt er verwezen naar de beslissing die reeds in zijn hoofde werd genomen (zie supra). (...)

Tevens legt u ook nog enkele foto's van mensen, uzelf en een screenshot van een whatsapp-gesprek voor. Ook hier dient te worden vastgesteld dat deze foto's de door u voorgehouden vrees niet kunnen aantonen. Bovendien is het evenmin duidelijk waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke bedoelingen deze foto's werden genomen of al da niet werden gemanipuleerd. Ook, foto's en Whatsapp-gesprekken kunnen makkelijk in scène worden gezet waardoor andermaal de bewijswaarde ervan minimaal is.”

Deze motieven zijn terecht en vinden steun in verzoeksters administratief dossier en worden, daar zij door verzoekster onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoekster voegt bij haar aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting verder een schoolattest en een rapport van haar dochter en twee aanbevelingsbrieven in haar hoofde (aanvullende nota verzoekster neergelegd ter terechtzitting, stukken 1 en 2). Deze stukken hebben echter louter betrekking op het leven van verzoekster en haar dochter in België, doch kunnen de door verzoekster beweerde vrees bij terugkeer naar Colombia niet verder staven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt Colombia te hebben verlaten en er thans niet naar terug te kunnen keren omwille van de door hen beweerde en gevreesde problemen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347), niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

3.3.6.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omwille van de door hen aangevoerde problemen met – en vrees voor – de FARC, noch omwille van de door verzoekster aangevoerde problemen met – en vrees voor – haar broer en ex-partner, noch omwille van de vrees die verzoekster ten aanzien van zichzelf en haar dochter aanhaalt om als vrouw het slachtoffer te worden van geweld zonder hiertegen effectieve bescherming vanwege de overheid te kunnen verkrijgen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.6.3. Overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43.)

In de aanvullende nota neergelegd op 18 februari 2026 in de zaak met rolnummer RvV 331 247 wordt door de verwerende partij aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven. Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend

conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Bovenstaande analyse is dezelfde als deze die is opgenomen in de verweernota neergelegd op 8 mei 2025 in de zaak met rolnummer RvV 337 392.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschriften bekritiseren dat de meest recente bron waarop de verwerende partij zich baseert dateert van augustus 2023, wijst de Raad erop dat bovenstaande, meer recente analyse gebaseerd is op onder meer informatie die dateert van april 2025, waardoor hun betoog aldus niet dienstig is. Verder brengen de verzoekende partijen zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de verwerende partij de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken, daar zij in hun verzoekschriften slechts verwijzen naar minder recente informatie dan die waarop bovenstaande analyse is gebaseerd.

3.3.6.4. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU, waarvan oud artikel 48/4, § 2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat ze in aanmerking komen voor de toepassing van oud 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maken.

3.3.8. Verzoeker hekelt verder in zijn verzoekschrift dat de adjunct-commissaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met artikel 23 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU en artikel 8 van het EVRM en bekritiseert dat de beslissing werd genomen zonder na te gaan of hij op grond van de instandhouding van het gezin in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus. De Raad wijst er in dit kader op dat aan verzoekers partner, verzoekster *in casu*, eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Tevens benadrukt de Raad dat het doel van de asielprocedure er niet in bestaat om de instandhouding van het gezin te waarborgen. Wel heeft een asielprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker blijft echter in gebreke dit *in concreto* aannemelijk te maken.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen ze elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben ze zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een manifeste appreciatiefout kan niet blijken.

3.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.11. Waar de verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT